

V. RÉSZ
ŐSVILÁG ÖRÖME NAPJAIDBAN

FÓNIX ELJÖVETELE

Katalinnak

Egy tavaszi hajnalon, mikor
felsírsz, hogy szemed kiégett körtéi
és idegeid kiégett téli biztosítékai között
senki sem jár,
az újjászületés kínai falán biztos csőrrel
bekopogtat a FÓNIXmadár.

Őt nem érdekli, hogy ki voltál,
csak az, hogy ki leszel,
a pókhálós ablakszemeken benzinespalackot
vág be,
és egy idegen, lány dalt énekel.

E dalban magadnál vagy és elvász
kihúlt mozdulataidtól,
mint földtől a virág,
vagy a fiú, ki után apja egy
élj boldogul-t kiált.

A FŐNIXmadár mutatókarmában
megvillantja jelenedet és annak
tagadását, ott megleled sorsodat –
szemében megleled a régiből
virágzott új és legigazabb arcodat.

Egy gyermekarcú reggelen
a felizzó szemek futóárkaiba küld
a FŐNIXmadár, aki tudatos napjaidban,
mint mag a csatornában, napról napra megterem.

FEGYVEREID

Fontos egy szemháj-vért,
hogy a ragadozó pillantás
a szemén át ne járjon
tiltott gyümölcsökért.

Aztán csapda, török, kelepce, hurok
s a cseretárgyak:

egy létért többet adhatok. –

Görögtüzed neked van,
nekem, védelemre, jóforma kopja,
egy pajzs kéne még,
hogy lelkemet óvja;
allassak akkor is,
amikor testem éred:
eredre harang kell,
csendüljön, intsen,
úgy vigyázza véred.

És teli tegez
nézd, mennyi pompás érzék,
hadd röpítsem nyakadba
a karok két fényes kelevézét.

HÁZTŰZNÉZŐ A DÉR VÖLGYÉBEN

Kacagott, víg volt, és én megszerettem.
Szép testű kertben léptem volna vigyázva,
ott, ahol Folyópára a meleg törzsű fák
közt ránk kavarog, és borszín örvényként
olvaszt jégkoloncot bongón, mint párás torok.
Most mennem kell, Rügykiszóró. Ukkó hajt.
Tovább, Völgy, Te
s én sem maradhatok.

DÉL

Fanyarzöld párás napunk, amikor hevült
kövek szökkenve szaladtak le domboldalakon
hús patakok mélyébe csobbanni –

megloptuk a fürge időt,
a büszke lombok pedig –
ó, és a tikkadt, kókadó füvek,
mert ittjárva henye rétek boroszlánszőnyegén
zuhatagos napfény hálójába gabalyodott Katalin,

és látva kezét virágon,
kezét látva virágon,
tenger szomját nyeldeste Ezékiel.

RUSTICUS

Ugráló mackószín szemedet nap nem
 fakítja, le nem mossza zápor –
szivárvány csókolja vihar távolából.
A hangod – ajkamon maradna örökre:
 kő sikong jégen a lékig pörögve.

OLY TÁVOT ÉN NEM ISMEREK

– dolce stil nuovo –

Oly távot én nem ismerek, amit két
repkény-karod át ne indázna,
hangod lelkemnek kincses lárma,
gazdagabb vagy te, mint nyárvirágos rét.

Tüzes fogat röpített, ifjú Phaethón,
együtt hulltunk a madarakkal,
előtted hajbókoló hajnal
tart vissza sziklaölelésű napon.

Villámszíned már elvakított,
vakságom lettél, sötét lámpa
testemben, a szél, ami kiolt,

bűvös ujjal csap kitharádra,
s lány hang honol halántékodon,
te éltemnél is édesebb rokon.

ÖRÖKVÁLTSÁG

Az én párom nyírfakéreg,
mohán vágták
mohó kések –
puha lépted:
mintha álom erre jártom.

Fényfakasztó,
lányszakasztó,
tidó-sima inda karod –
zizge tidó –
vízben is tűz, úgy akarod.

Hol a víz, hogy erre hívnád? –
hol a fagy, hogy tűzre szórnád? –
foglyod-kötelem elvásik
kiváltástól megváltásig.